

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:
 Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 — Pri večkratni inserciji po dogovoru. —

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnoram spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Klerikalna čednost.

— Kaj pa smrdi tako zopрно?
 — Ali ne vidiš, da se gredo gospodje lemenatarji izprehajat?

Stara pesem.

Sešli so se spet mameluki
v avstrijski zbornici,
da peli bi staro pesem,
ki zdavnaj poznamo jo vsi.

Veselo zijajo v ministre,
ki vedno še trdno stoje,
ki vztrajali so tako hrabro
vse dolge počitnice.

Pa tudi ministri zijajo
v zbor suženjski radostno,
veseli so zviti lisjaki,
da vse je, kot je bilo.

Čuj! Zopet pesemca stara!
Čuj! „Miserere!“ — In glej!
Prav tista **zdaj** vlada smešna
zmešnjava, kakor **poprej!**

Dobra logika.

Dr. Šusteršič: Volilna reforma je
vladnim mamelukom že zdavnaj postala
— nekaj svetega; zato ne uvidim, čemu
ne bi smeli voliti — ob nedeljah.“

F. Pl.

Pojasnilo.

„Osemnajst vrstic poročila o tržaškem shodu naj bi bilo premalo? Prosim vas, toliko skrbi in jeze nam niso naredila vsa poročila o III. kat. shodu, kakor onih šmentanih osemnajst vrstic.“

F. Pl.

Dober dovtip.

— Kaj pa ti je, da se smejaš tako grozno?

— Slovenec si je privoščil dober dovtip!

— Ni mogoče!

— Pač, pač, le poslušaj: III. kat. shod imenuje „forum vsega slov. naroda.“

Iz kluba modrijanov.

Krmavželj: Pst! Človek res ne ve, če dela v odseku za volilno reformo obstrukcijo državni poslanec dr. Tavčar ali obstruira večina zoper njega. Karkoli predlaga dr. Tavčar pametnega, vse odklanjajo vladni mameluki enoglasno skoraj še poprej, nego izgovori prvi stavek svojih predlogov!

Petoliznik: Zagrizli so se v odklanjanje tako, da bi najbrže odgovorili z „ne!“ tudi, ako bi dr. Tavčar proglasil volilno reformo za dobro, vse člane z dr. Šusteršičem vred pa za nesebične in pametne možake.

Podrepnik: In vendar obetajo nam rodbinskim očetom prijetno „presenečenje“ iz odseka. Dati nam hočejo pluralni volilni sistem po tistem receptu, ki so po njem zboljšali kranjskemu učiteljstvu plače. Glavni pogoj so otroci, seveda otroci, priznani po cerkvenih postavah.

Krmavželj: Pst! Otroški glasovi, marsikateremu očetu najhujši strah v hiši, mu bodo v bodoče v ponos na volišču. Krivično pa se mi zdi v novem načrtu to, da dobi vsak posvetnjak, ki si je ustanovil družino, po dvoje glasov. Duhovnim gospodom, ki so marsikje ustanovili več rodbin, pa naj ostane le en sam glas! Ali je to enaka pravica? Kot dober liberalec zahtevam, da dobi enako delo tudi enako plačilo.

Petoliznik: V Avstriji se v poslednjih časih sploh gode neverjetne stvari. Odkar so se ministri za razpravo o splošni volilni pravici pobratili s socialnimi demokrati, vsiljujejo celo delegatom svoje rdeče nazore. Sedaj obeta celo aristokratski grof Goluchowski, da predloži delegacijam — **rdečo knjigo!**

Krmavželj: Pst! Zaraditega se pa črnuhom v Avstriji še ni treba bati, da bi izgubili vpliv in veljavo v naši državi, in najsi prihajajo iz Amerike še tako strašna poročila o preganjanju črncev. Sicer pa imajo, kakor povsod, tudi v Ameriki črni ljudje najvišjo zaslonbo. Predsednik jih štiti in varuje tako goreče, da bi se po pravici lahko imenoval Schwarz, kakor se imenuje kranjski deželni predsednik.

Podrepnik: To pa že ni res, da bi gospod Schwarz protežiral črne! Ravno nasprotno je res! Zakaj pa je prepovedal nedeljski shod v Sori? Ker bi se ljubljanskim naprednjakom lahko kaj zapičilo od zadaj v stegno, kakor se je bilo zapičilo svoj čas ubogemu Luštreku! In potem je treba deželnemu sodišču še izdelovati recepte! To velja mnogo časa in denarja!

Petoliznik: Sploh je prav pametno urejeno na svetu, da se ali po službenih navodilih ali po mednarodnih pogodbah modrejši potezajo za teptane. Tako je berlinska pogodba naročila Avstriji, naj ne skrbi samo za Bosno in Hercegovino, temveč tudi za svobodno Črno goro.

Podrepnik: Kako si misliš vendar to?

Petoliznik: Priporočila je Avstriji, naj poizkuša preprečiti vsako nesrečo na črnogorskih progah s tem, da ji — ne dovoli graditi nikjer nobene železnice!

Krmavželj: Pst! To je res. Diplomatične pogodbe reševajo takoimenovani evropski svetovni mir. Ko so se nedavno začeli Kubanci nekaj pričakati med seboj, je Severna Amerika takoj odposlala svojo vojsko, da nabije prepirljivi stranki, otok pa osvoji za Zedinjene države.

Podrepnik: Ker govoriš o Ameriki, si me spomnil ženske emancipacije, ki je najbolj razvita onkraj luže. Hvalevredno je, da so začeli sedaj tudi slovenski duhovniki posnemati Američane. — „Novi List“ v Trstu rešuje že v enoinvajsetih poglavjih „Žensko vprašanje.“ Sedaj je srečno prispel do najvažnejše točke — do oporo ke. Služkinjam — seveda le takim, ki so si prihranile kaj denarja, priporoča prav toplo: „Nekaj določi za pogreb, drugo pa za sv. maše, za dobre zavode itd.“

Krmavželj: Pst! Še bolj pameten je pouk, kako se lahko izognejo oporočni pristojbini: „Kdor pa vse svoje imetje razda pred smrtjo, temu se njegovo pre-

moženje nič ne zmanjša.“ — Tako je treba pri nas reševati žensko vprašanje, pa bodo zadovoljni škof, dekan Koblar in Gantar.

B.

Sal-el-Aleik Mirza.

(Povest iz jutrove dežele.)

Kadi (sodnik) Džafar el Rašid (Džafar Pravični) je sedel po turškem običaju s podvitima nogama na pisani preprogi. Obličje mu je bilo temno in močne črne brke so mu žalostno visele nad tankimi ustnicami, ki se je med njimi zasvetila vrsta belih zob; kadar je vtaknil v usta dolg čibuk, okovan s srebrom. Tožni obraz se mu je izjasnil le tedaj, kadar se je obrnil k Sal-el-Aleik Mirzi (h knezu Dobrodošlemu-Bonaventuri), ki je sedel poleg njega. Takrat je bilo, kakor bi se bila hipoma skrila vsa jeza v gube in gubice na razoranem čelu sodnikovem.

Kadi Džafar el Rašid se je obrnil k obtoženi petorici, ki je stala s ponižno sklonjenimi glavami pred njima. Za njimi so se svetile rdeče obleke kavasov (stražnikov), ki so se malomarno naslanjali na svoje puške. Sodnikovi srepi pogledi so zadeli slehernega zatoženca; iz njegovih neusmiljenih oči so lahko že naprej brali svojo sodbo.

Z lahkim udvorljivim poklonom je izpregovoril kadi Džafar el Rašid:

„Ljubi moj Sal-el-Aleik Mirza, moj prijatelj in dobrotnik, govori, da slišim prijazne besede in se morem vrednega pokazati tvojega prijateljstva! Gorje jim, ki so te žalili! Zadeni jih vsa ostrost pravice!“

Sal-el-Aleik Mirza se je poklonil sodniku in se mu široko namuznil.

„Oj kadi Džafar el Rašid,“ je dejal, „najbližji si mojemu srcu in najraje te gleda moje oko! Občudujem tvoj ostri vid, ostrejši nego vid kralja zračnih višav! Občudujem tvoj ostri razum, ki se da primerjati le onemu slavnega kalifa Harun el Rašida. Padišah sam — Alah mu daj zdravje in mu še dolgo dolgo ohrani kraljico njegovega harema v veselje oči in radost srca! — sultan sam te nam je poslal za sodnika in vedel je, koga nam je poslal. Glej, moj prijatelj in ljubljenec mojih oči, prišel sem k tebi, da razsodiš med menoj in temi mojimi podložniki, ki se upirajo mojim zakonom in v prah teptajo moje ukaze! — Poslal sem med nje služabnika, nevrednega, da ga je obsevalo solnce moje milosti! Ni se ravnal po mojih besedah. In ljudje, ki jih vidiš tu pred sabo, so ga podpirali v njegovi nespametni trdovratnosti in grešni nepokorščini! Poslal sem svoje kavase, ki so morali šele z orožjem podpreti moje ukaze. Kri jim je pokazala, kdo jim je gospod. Vem, o mogočni sodnik, da se bodo izgovarjali, vem, da bodo obračali in zavijali moje besede; ker pa poznam

tvojo razsodnost, ti zaupam popolnoma in pričakujem, da jih zadene roka pravice!“

„Zahvaljujem se ti, o knez, hvalil si me prelaskavo!“ je rekel sodnik. „Dovoli mi, da povprašam tudi obtožence, preden jih sodim!“

In obrnil se je s strogim obličjem k petorici, rekoč: „Ničvredna sodrga! Zakaj ste se upirali izrekom in poveljem knezovim?“

Najstarejši izmed njih je stopil korak naprej, se priklonil do tal in pozdravil kadija po jutrovskega običaju.

„Mogočni kadi!“ je začel s trepetajočim glasom. „Vir modrosti in slava naše dežele! S tvojega obraza sije krepost in mi vsi vemo, da tvoja obsodba ni še nikdar zadela nedolžnega, saj te imenujejo „Pravičnega“. Ponižno te prosimo, nakloni nam svojo milost in poslušaj tudi nas ter potem preudari pravico in krivico! Naš gospod Sal-el-Aleik Mirza nam je poslal blagorodnega uradnika, ki nam je bil nad vse ljub, saj nam ni kratil naših pravic in svobode naše. Vzorni uradnik ni zavajal naših žena in hčera v svoj harem, ni nam jemal naših poljskih pridelkov, ni odganjal naše živine v svoje hleve. Njegova beseda je bila mila in prijazna, pomagal je tudi dejanski, kjer in koder je le mogel . . . Ljubili smo ga vsi in radi smo izpolnjevali njegove ukaze, saj so bili modri in pravični! Naenkrat pa je prišel ukaz od hudobnega kneza Sal-el-Aleik Mirze, ukaz, krivičen in sramoten za nas. Vrli uradnik ga ni hotel izvršiti, ker nas je ljubil in ker je videl vso krivico in sramoto, ki bi prišla nad nas po hudobnem povelju.

Ker se torej ni pokoril, je poslal trdosrčni knez nađenj svoje vojake, da bi

ga z orožjem prisilili do pokorščine. Ko smo to videli, nam je zakrvavelo srce in šli smo kakor en mož v boj za svojega ljubljence! Tekla je kri, ker smo branili svoje pravo! In glej, zato stojimo tukaj pred teboj! Govori, razsodi pravično, pokaži, da te ne odlikuje zastonj ime „Pravični“.

Knez Sal-el-Aleik Mirza se je zagrohotal, potegnil debel tok dima iz čibuka in ga pihnil v zrak: „Ahmed, glej, take so tvoje besede: dim so, pihnem in nič ne ostane od njih! — Mogočni kadi, nisem vedel, da je rodilo delo mojega uradnika take sadove! Sužnji so se predrznili, tukaj pred menoj tako govoriti o meni! Alah akbar! Bog je velik! Prosim te, moj prijatelj in dobrotnik, stori svojo dolžnost!“

Z belo roko si je pogladil sodnik dolgo črno brado in vprašal:

„Ahmed, kdo je tvoj gospod?“

„Knez Sal-el-Aleik Mirza.“

„Ali si se ravnal po njegovih ukazih?“

„Svojo svobodo sme braniti vsakdo! Še črv se zvija, če stopiš nanj.“

„Ali ste se ravnali ti in tvoji tovariši po poveljih knezovih, to sem te vprašal, in na to mi odgovori!“

„Ne, nismo se!“

„Sam si izrekel vašo obsodbo! — Vojaki, pahnite njega in druge zarotnike v ječo! In kavasi so planili na obsojeno petorico in jo gnali iz dvorane.“

Hudobni knez Sal-el-Aleik Mirza pa se je veselo udaril po svojem suhem stegnu, se gromko useknil v svoj turban in se grohotal za nesrečneži:

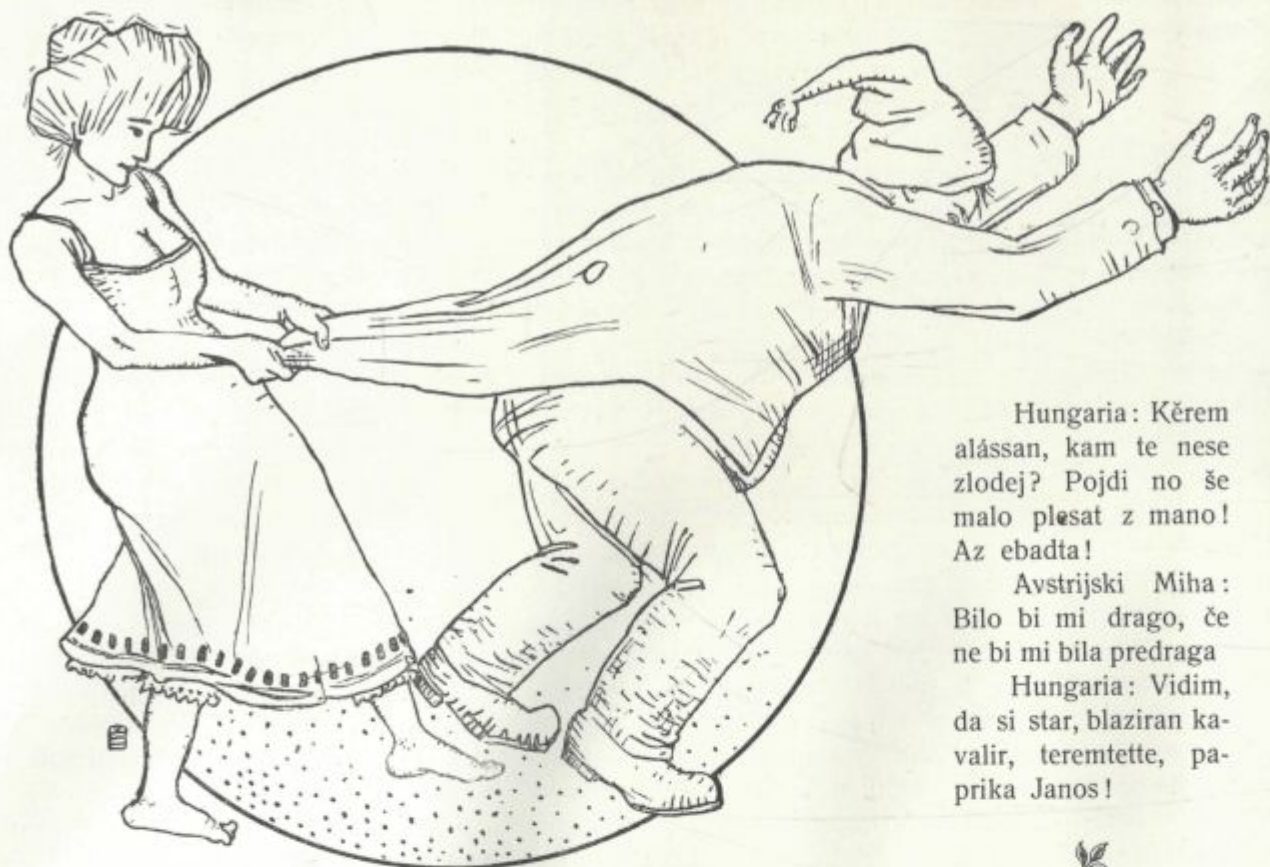
„Ali vam nisem rekel, da so vaše besede prazen dim? Pihnem, in ničesar ne ostane od njih, ha ha!“ **Satyr.**

„Živahne nune“ v Ostrogonu.

Stoji, stoji tam Ostrogon na Ogrskem in je zaklon devetim nunam, ki skrbe za samostanske gojenke . . . Vse iz odličnih so rodbin, prišle so se učiti vrlin.

Različni tu duhovniki so dobri pač učitelji: krščansko čednost vsi uče, ljubezen med seboj goje. Oj blagor vsaki, ki je v kloštru, saj ljubi kar — po paternoštru!

Kako poroča „Slovenec“.

„Vesel dan so obhajali danes prebivalci siromašnice v mestu. Obiskal jih je **presvetli knez in pastir dr. Tone Karikatura**. Ob tej priliki so poskrbele mestne dame siromakom **boljše kosilo**. Zopet genljiv prizor iz življenja blagega škofa, ki naj mu Bog povrne stotero njegove dobrote!“ **F. Pl.**

Klerikalna visoka politika.

„Ne ve se še, kaj bo, a ne kaj bo!“ („Slovenec“.)

Ni čudno, da se zdi „Slovenec“ backom in baculjam nezmotljiv. **F.**

Plemenite želje.

Ljubljanski škof in pastir Tone Bolnanatura se je šel izprehajati z dvema kaplanoma. Medpotoma jima je dejal:

„Ljuba prijatelj! Povejta mi, česa si želita najbolj?“

Oglasil se je prvi: „Želim si, da bi imel dvajset pitanih volov. Iz vsake dlake teh velikanov naj bi vzraslo deblo. Iz debel bi dal našagati deske, iz teh desak pa narediti same zaboje. Želim si, da bi imel toliko zlata, srebra, diamantov in dragih kamnov, da ne bi mogel shraniti vsega v te zaboje!“

„Kaj si pa ti želiš?“ je vprašal Tone zdaj drugega spremljevalca.

„Jaz pa si želim,“ je odgovoril drugi kaplan, „da bi vsi studenci, ki se stekajo v potoke, vsi potoki, ki se stekajo v reke, vse reke, ki se stekajo v morja in slednjič, da bi se vsa morja — vsa ta voda izpremenila v črnilo in da bi porabil vse to črnilo, če bi si hotel zapisati vse svoje bogastvo s številom.“

„Prevzvišeni“, je dejal ponižno prvi kaplan, „povejte nama še vi svojo željo.“

„Želim si,“ mu je odvrnil ljubljanski knez in pastir Tone nekoliko razburjeno, „da bi se uresničile vse vajine želje; potem pa da bi vaju prav kmalu pocitral vrag in da bi bil — **jaz** vajin edini dedič!“ **Fred.**

Izgnani svetniki.

Pater Florjan, prava kmetska grča, je bil izpovednik nunskega samostana in je moral dan za dnevom poslušati, kako se je tej in oni nunci prikazal ta ali oni svetnik.

To mu je bilo slednjič odveč . . . Šel je tedaj k predstojnici in je dejal: „Recite svojim nunam, naj se odslej ne predrzne nobena več videti svetnikov. To je škandal! Odvezo dam le še za — svetnice.“ **F. Pl.**

Nov predgovor.

Ne hvali dneva pred večerom niti taktičnih potez pred obmejnimi shodi. Zakaj more se zgoditi, da te odlikujejo — z nezaupnicami. **F. Pl.**

„Slovenčevi“ medklici.

Ker ima „Slovenec“ tako veselje do medklicev, mu priporočamo nastopnega v album. Na tržaškem shodu je rekel poslanec Grafenauer:

„Dr. Šusteršič menda niti ni slutil, kakšno neumnost je rekel.“

Glaš z galerije: „Preveč zahtevate od moža!“

Korotanjade.

Zmerjajo kar iz navade revčki pod črno odejo. Čakajte! — „Korotanjade“

skoro vam vaše nade enkrat za vselej podrejo.

Srečni egoisti!

„Novi list“ iz Trsta pravi: „Brez dvoma se človek laže izveliča, če mu ni treba toliko skrbeti za druge ljudi.“

Najsrečnejši ljudje na svetu so torej — egoisti! **F. Pl.**

Iz šole.

Katehet: Starši bi morali sami voditi svoje otroke v cerkev, kakor sta vodila Marija in sv. Jožef Jezusa v tempelj.

Učenec: „Pa se jima je izgubil vseeno!“ **Fred.**

Praktični iredentist.

Slišal sem, da vlada zdaj v Trstu zvečer pravo predpustno veselje. „Patriottici“ ali „Iecapiotici“ se zbirajo pred iredentovsko kavarno „Al Municipio“, kriče: „Viva Trieste austriaca! Viva Francesco Giuseppe! Abbasso Vittorio Emanuele!“ in ometavajo iredento — s **polento!**

Tam je življenje! Tja se preselim in se zapišem med iredento! Živio tržaški podžupan dr. Venezian! Živio „maestro muratore“ Mazarana! Živio italijanski generalni konzul baron Squitti!

Viva Italia **irredenta!**

Živio Trst in pa — **polenta!**